

nutí o jeho převzetí. Proto bylo nař. rozhodnutí v tomto bodu zrušiti dle § 7 zák. o ss, ve směrech ostatních však stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 7909.

Vojenské věci. — Zaměstnanci veřejní: * Ustanovení § 151 plat. zák. č. 103/26 o opravě nesprávné výměry nebo výplaty služebních příjmů platí i pro ony státní zaměstnance, vojenské gázisty v to čítaje, kteří nebyli účastni platové úpravy dle tohoto zákona.

(Nález ze dne 29. dubna 1929 č. 14.756/27.)

V ě c: Bedřich H. v B. proti ministerstvu národní obrany o vrácení přeplatků.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Výnosem ze 14. října 1926 vyslovalo mno, že st-l, přeložený jako nadporučík kapelník dnem 1. října 1926 do výslužby pro služební nezpůsobilost, zjištěnou superarbitračním řízením, neměl nároku na stabilizační výhodu, ježto při jazykové zkoušce dne 26. července 1923 trvale nevyhověl, že měl proto ke dni 1. října 1926 nárok pouze na plat IX. hodn. tř. 3. plat. stupně; z tohoto důvodu snížilo mno st-li výslužné, nařídívši současně, aby byla zjednána správnost co do požitků aktivních.

Účetním nálezem ze 16. prosince 1926 předepsala příslušná hospodářská správa st-li, odvolávajíc se na tento výnos, k náhradě, oč dostal více požitků služebních za dobu od 1. srpna 1923 do konce září 1924 v částce 5.133 Kč 64 h.

Rekurs, v němž st-l namítal, že úřad není oprávněn předepsati k náhradě požitky přijaté před více než 2 roky, byl nař. rozhodnutím zamítnut z důvodu, že účetní nález byl vydán na podkladě shora uvedeného výnosu, k jehož změně není příčiny; současně vysloveno, že se vzhledem k ustanovení § 151 odst. 8 zák. č. 103/26 snižuje částka předepsaná k náhradě o přeplatek za dobu od 1. srpna 1923 do 30. listopadu 1923, čili o 1497 Kč 44 h, tedy na 3.636 Kč 20 h.

Stížnost vytýká, že daný případ nelze posuzovati podle ustanovení § 151 odst. 8 zák. č. 103/26, jenž připouští vymáhání přeplatků tříletých, nýbrž jedině podle čl. VI. dodatku k rak.-uh. voj. služebnímu předpisu K 4, díl I., jenž připouští v míru vymáhání přeplatků jen dvouletých, a to proto, že se ustanovení zák. č. 103/26 nevztahují na st-le, jenž nepobíral podle zák. toho ani aktivní ani zaopatřovací požitky, nenabyv vzhledem k dvouleté své dovolené bez požitků nároku na úpravu požitků dle zák. toho; stížnost shledává nezákonným předpis náhrady za dobu od 1. prosince 1923 do 1. prosince 1924, když účetní nález byl vydán teprve v prosinci 1926.

Nss neuznal stížnost důvodnou.

Zákon č. 103/26 upravuje, jak v úvodu praví, platové a některé (jiné) služební poměry státních zaměstnanců, čítaje mezi ně i vojenské gázisty

(§ 1). Pokud upravuje jiné služební poměry než poměry platové, platí zákon ten ode dne své účinnosti (1. ledna 1926) na veškeré státní zaměstnance v § 1 uvedené, tedy i na ty, kteří nejsou účastni jeho úpravy platové, leč by zákon sám stanovil jinak. To se však ohledně všech předpisů zákona toho stalo pouze ustanovením § 215 odst. 4, dle něhož se ustanovení tohoto zákona nevztahují za podmínek tam blíže uvedených na zaměstnance restringované; ale mezi zaměstnance takové st-1 nepatří.

§ 151, obsahující ustanovení o opravě nesprávné výměry nebo výplaty služ. požitků, jedná v odst. 7. a 8. o přípustnosti změny nebo zrušení výměru, jímž byly zaměstnanci přiznány vyšší služ. příjmy, než mu podle platných předpisů příslušely (odst. 7) a o oprávnění úřadu požadovati vrácení neprávem vyplacených částek nejvýše za uplynulou dobu 3 roků (odst. 8). Citovaný § 151 je zařazen do části páté (§§ 138–152) nadepsané »společná ustanovení«, jež obsahují více ustanovení, upravujících jiné poměry služební než platové, na př. §§ 138, 145–147, 149–151. Ani platnost této části páté, ani platnost § 151 není v zákoně výslovně omezena na osoby, jímž přísluší platová úprava podle tohoto zák. Ustanovení § 151 jsou naopak rázu všeobecn., neboť dle své povahy nejsou v žádné přímé spojitosti s platou úpravou tímto zákonem normovanou, i platí pro státní zaměstnance bez rozdílu, jsou-li zaměstnanci ti účastni jeho úpravy platové či nikoli. Totéž podává se i ze slovního znění § 151, jenž pojednává o služ. příjmech všeobecně a nikoli o služ. příjmech příslušejících dle tohoto zák. a jenž v odst. 7. výslovně mluví o služ. příjmech vyšších, než jaké zaměstnanci v uplynulé době tří roků příslušely podle platných předpisů, — tedy nikoli pouze podle předpisů tohoto zákona.

Z toho jde, že ustanovení § 151 odst. 8 platí i pro ony voj. gážísty, kteří nebyli účastni platové úpravy dle zák. č. 103/26, a že jest ustanovení to, mluvící o uplynulé době 3 roků, aplikovati i na skutečnosti nastalé před účinností zák. toho, poněvadž jím jakožto zákonem pozdějším bylo vzhledem k ustanovení § 9 o. z. o. i vzhledem k výslovnému ustanovení § 214 odst. 1 derogováno odlišným předpisům shora cit. čl. VI dodatku ke služ. knize K 4 díl I.

Č. 7910.

Zaměstnanci veřejní. — Vojenské věci: K výkladu předpisů § 168, odst. 1 a 2 zák. č. 103/26 a usnesení vlády ze 16. července 1926 o převodu do nových platů.

(Nález ze dne 29. dubna 1929 č. 15.645/27.)

Věc: Václav P. v B. a Maxmilián M. v H. proti ministerstvu národní obrany o převod do nových platů dle zák. č. 103/26.

Výrok: Stížnosti se zamítají jako bezdůvodné.

Důvody: St-lé požívali stabilizační výhody slovenské (podkarpatské). St-l Maxm. M., jmenovaný dnem 8. února 1924 kapitánem dělostřelectva (IV. postupová skupina), dosáhl takto dne 1. dubna 1925